

sớm, trước khi ra nha môn, gọi gia nhân dọn dò treo đèn kết hoa các nơi trong nhà, chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật và gọi ca nhạc công tới đàn hát.

Kim Liên trang điểm rực rỡ, mặc xiêm y mới, lên đại sảnh thấy Đại An và Cẩm Đồng đang treo đèn thì cười bảo:

- Ta cứ tưởng ai đang làm gì trên này, hóa ra hai đứa người treo đèn.

Cẩm Đồng cũng cười:

- Hôm nay là sinh nhật của Ngũ nương mà, gia gia sai chúng tôi treo đèn cho đẹp. Thế nào chúng tôi cũng lạy mừng chúc thọ và Ngũ nương nhớ thưởng cho chúng tôi đấy nhé.

Kim Liên bảo:

- Mà muốn đánh đòn thì ta có chứ còn thưởng thì không có đâu.

Cẩm Đồng làm bộ kêu lên:

- Trời đất ơi, hễ nghe Ngũ nương nói là chỉ toàn thấy đánh với mắng. Chúng tôi cũng như con cái Ngũ nương, Ngũ nương phải thương chúng tôi chứ sao lại dọa đánh?

Kim Liên bảo:

- Thôi đi thằng khốn, đừng có nhiều lời, lo treo đèn cho tử tế đi. Hôm nọ mà đi tìm gia gia cho Thôi Bản, mà đứng giữa sân nói âm lên khiến gia gia bực mình, tội mà rành rành ra đây, mà chưa bị đòn là phúc lắm, còn nói gì nữa.

Cẩm Đồng nói:

- Ngũ nương cứ nói đùa hoài, tôi nhát lắm, Ngũ nương đừng dọa tôi.

Đại An hơi giật mình, nhưng vờ tự nhiên hỏi:

- Làm sao Ngũ nương biết được chuyện đó?

Kim Liên bĩu môi:

- Chuyện lớn chuyện nhỏ, chuyện xa chuyện gần gì ở đâu ta còn biết, huống hồ chuyện trong nhà này. Hôm nọ gia gia nói với Đại nương là mọi năm có Bôn Tứ ở nhà lo đàn pháo bông, năm nay Bôn Tứ đi vắng, không biết phải sai ai, ta mới nói ngay là Bôn Tứ đi vắng thì sai vợ Bôn Tứ cũng được chứ sao. Ta nói vậy là người đủ hiểu.

Đại An giả vờ:

- Nương nương nói sao chứ Bôn Tứ là quản lý trong nhà, vợ hẳn đâu dám làm chuyện đó.

Kim Liên cười khẩy:

- Thế mà chuyện lại xảy ra hai năm rồi, giữa ban ngày ban mặt mới là lạ chứ.

Cẩm Đồng nói:

- Dù sao thì Ngũ nương cũng chẳng nên nói ra. Bôn Tứ về nghe được thì còn ra thế nào.

Kim Liên trừng mắt:

- Bộ người tưởng dối gạt mãi được Bôn Tứ hay sao? Bôn Tứ nó ngốc một chút chứ không có ngu như chúng bay tưởng đâu. Nó đi Đông Kinh, bỏ vợ ở nhà lâu ngày, bộ nó yên tâm được hay sao? Chúng bay là gồm lấm, luôn che chở cho thằng già chủ, chúng bay làm yêu làm quỷ ở cái nhà này mà tưởng tao không biết hay sao? Còn cái con dâm phụ vợ thằng Bôn Tứ nữa, nó cũng gồm lấm, nó đã biếu bánh trái cho Đại nương, lại còn đem lễ vật đến chúc thọ tao, hy vọng tao sẽ làm ngơ. Tao nghĩ trong vụ này chỉ có thằng Đại An khốn kiếp kia đứng ra bày mưu thiết kế cho gia gia mà với vợ thằng Bôn Tứ mà thôi, chứ không còn ai vào đây nữa.

Đại An kêu lên:

- Ngũ nương nói vậy là chết tôi rồi, tôi có biết chuyện gì đâu. Ngũ nương đừng có nghe lời thóc mách của Hàn tẩu, con mẹ đó ăn không nói có ghê lắm. Nhà Bôn Tứ ở gần cổng, gia nhân lớn nhỏ trong nhà này ai cũng quen biết, những lúc ra vào thường ghé nhà Bôn Tứ uống chén trà nói câu chuyện, tôi có tình thoảng ghé nhà Bôn Tứ cũng chỉ như những người khác mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Con vợ thằng Bôn Tứ, con mắt ướt rườn rượt là tao biết ngay nó đúng là loài dâm phụ, thật y như con vợ thằng Hàn Đạo Quốc, một loài dâm phụ như nhau có khác.

Kim Liên đang đứng nói thì Tiểu Ngọc chạy tới thưa:

- Đại nương tôi cho thỉnh Ngũ nương. Phan lão lão cũng tới rồi, đang cần tiền trả cho phu kiện.

Kim Liên bảo:

- Quái lạ, ta đứng đây này giờ mà bà cụ đến, sao ta không biết?

Cầm Đồng mau miệng:

- Có lẽ phu kiện đưa lão lão tới theo cổng sau cho gần. Từ đó tới đây trả chừng sáu tiền cho phu kiện là vừa.

Kim Liên bảo:

- Nhưng ta làm gì có tiền mang sẵn đây. Bà cụ thật lạ quá, đến nhà người ta mà không đem tiền trả tiền kiện là thế nào.

Nói xong vào hậu phòng chào Nguyệt nương và mẹ mình, nhưng làm lơ chuyện trả tiền cho phu kiện. Phan bà hỏi thì Kim Liên chỉ đáp:

- Không có.

Nguyệt nương bảo:

- Ngũ nương cứ đưa tiền cho lão bà rồi tính vào tiền mua thức ăn cũng được.

Kim Liên đáp:

- Gia gia đưa tiền cho tôi là để mua thức ăn làm tiệc chứ không phải để trả tiền kiện cho ai hết.

Lần nữa mãi, ngoài sân, đám phu kiện giục trả tiền. Ngọc Lâu thấy vậy bèn lấy trong tay áo ra một tiền, bảo a hoàn đem trả cho phu kiện để họ đi. Kim Liên cũng chẳng nói gì.

Lát sau thì Đại cữu mẫu, Nhị cữu mẫu và sư bà Đại sư phụ tới. Phan bà trở về phòng con gái, bị Kim Liên cản nhắc một hồi. Kim Liên nói:

- Không có tiền trả tiền kiện thì ai bảo lại đây làm gì cho người ta cười như vậy?

Phan bà bảo:

- Con ơi, con không cho tiền thì làm sao ta có tiền?

Kim Liên cau có:

- Lần nào đến là cũng đòi tiền, tôi đào đâu ra tiền mà cho bây giờ. Mẹ thấy đấy, tiêu xài cái gì là có cả chục con mắt dòm ngó, làm sao suy suyển đi đâu được một đồng một chữ của

người ta được. Lần sau mẹ có tiền trả tiền kiện thì hãy tới, còn không thì đừng tới làm gì. Nhà này không cần thứ thân thích khôn cùng như mẹ đâu. Tôi không muốn vì mẹ mà phải nghe những lời chớ má nói động đến tôi. Lần trước cũng vậy, chỉ vì mẹ mà tôi bị người ta chửi mắng đủ điều. Mẹ tưởng tôi ở đây ung sướng lắm sao, mẹ có nằm trong chăn đâu mà biết chăn có rắn.

Kim Liên dứt lời thì Phan bà khóc hu hu. Xuân Mai đứng cạnh nói:

- Nương nương hôm nay làm sao vậy?

Nói xong an ủi Phan bà rồi bưng trà lại mời. Phan bà uống trà xong thì giận dữ bỏ sang phòng bên nằm. Lát sau, a hoàn ra mời vào ăn cơm. Phan bà mới vào hậu phòng với Nguyệt nương.

Tây Môn Khánh cũng vừa từ nha môn trở về, đang sửa soạn ăn cơm thì Đại An vào thưa:

- Kính lão gia vừa được thăng Đông nam Thống chế, đang tới bái kiến gia gia.

Nói xong đưa thiệp lên, Tây Môn Khánh cầm xem, thấy viết "Đông nam Thống chế tân thăng kiêm Đốc Tào vận Tổng binh Kinh Trung cúi lạy". Tây Môn Khánh vừa cởi bỏ mũ áo, lại phải mặc vào bước ra nghênh tiếp. Kính Thống chế mặc lễ phục kỳ lân đại hồng, đeo đai vàng bước vào, theo sau là đám tùy tùng. Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh thi lễ. Đồi bên phân ngôi chủ khách, ngồi uống trà nói chuyện. Kính Thống chế nói:

- Văn thư thăng chức mới tới hôm nọ nên văn sinh cũng chưa đáo nhậm chức vụ mới, nhưng phải tới tạ ơn đại nhân trước đã.

Tây Môn Khánh nói:

- Văn sinh xin chia mừng cùng tân Thống chế, thế mới biết đại tài thì đại dụng, đó là lẽ tự nhiên. Chúng tôi đây cũng được thơm lây, để hôm khác văn sinh sẽ tới chúc mừng.

Nói xong sai gia nhân dọn rượu rồi nói tiếp:

- Thỉnh đại nhân cởi áo ngoài, dùng cùng văn sinh chén rượu xuân.

Kính Thống chế cảm ơn rồi từ chối:

- Văn sinh tới đây cáo với đại nhân trước hết để tỏ lòng kính trọng cho nên còn phải đi bái kiến nhiều nơi nữa, hôm khác sẽ tới hầu chuyệן đại nhân lâu hơn.

Nói xong định đứng dậy cáo từ, nhưng Tây Môn Khánh nhất định giữ lại. Kinh Thống chế đành cởi áo ngoài, ngồi lại uống rượu. Bữa tiệc xuân gồm toàn cao lương mỹ vị, thịt béo rượu nồng. Mới qua một tuần rượu thì thấy hai ca công Trịnh Xuân và Vương Tương vào lạy chào.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Sao giờ này mới tới? Còn tên kia là ai?

Trịnh Xuân đáp:

- Đó là Vương Tương, em trai của Vương Quế Nhi.

Tây Môn Khánh gật đầu, bảo hai ca công đàn hát. Lại sai gia nhân đem hai mâm đồ ăn và hai hũ rượu lớn ra khoản đãi đám tùy tùng của Kinh Thống chế. Kinh Thống chế nói:

- Thế này thì quý quả đại nhân quá, văn sinh đã được uống rượu mà đám thuộc hạ cũng được khoản đãi; thật không biết lấy gì báo đáp.

Nói xong gọi đám thuộc hạ lên lạy tạ Tây Môn Khánh.

Bữa tiệc lại tiếp tục. Tây Môn Khánh nói:

- Một hai hôm nữa tiện nội sẽ mạo muội thỉnh lệnh phu nhân hạ cố tới xem đèn và dự tiệc thưởng xuân, thế nào cũng xin lệnh phu nhân dời gót ngọc tới cho. Hôm đó cũng chỉ có lệnh phu nhân, Trương Đoàn luyện phu nhân, Hà Thiên hộ phu nhân và vài thân thích của tiện nội mà thôi.

Kinh Thống chế đáp:

- Nếu lệnh phu nhân đây đã có lòng như vậy thì tiện nội nhất định phải đến.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Chẳng hay Chu đại nhân có tin tức thăng thưởng gì không?

Kinh Thống chế đáp:

- Tôi nghe nói là cuối xuân nay, Chu Thủ bị đại nhân sẽ được thăng chức và thuyệן chuyện về kinh.

Tây Môn Khánh nói:

- Vậy cũng mừng.

An uống một lúc lâu, Kinh Thống chế đứng dậy cáo từ, đám tùy tùng la hét dẹp đường mà về.

Tối hôm đó, tiệc mừng sinh nhật Kim Liên được tổ chức tại hậu đường. Tiệc xong, Tây Môn Khánh đến với Kim Liên.

Tây Môn Khánh đi rồi, Nguyệt nương mời Phan bà, Tây Môn Đại Thư, Úc Đại Thư và hai vị sư bà ngồi lại uống rượu chuyệן trò.

Trong khi đó, tại phòng riêng, Kim Liên sai Xuân Mai dọn tiệc mới, cùng Tây Môn Khánh thù tạc.

Lát sau Phan bà về phòng con gái, nhưng Kim Liên bảo Thu Cúc đưa Phan bà sang ngủ tại phòng Bình Nhi. Phan bà được Như Ý, Nghênh Xuân và Tú Xuân đón tiếp niềm nở, Phan bà nhìn ngắm bàn thờ và chân dung Bình Nhi ở phòng ngoài rồi vào phòng trong ngồi, nói với Như Ý và Nghênh Xuân:

- Nương nương của các người mất đi, được quan nhân lo thờ phượng săn sóc như thế này, quả là nương nương có phúc lắm.

Như Ý bảo:

- Hôm nọ làm lễ trăm ngày cho nương nương tôi, gia gia tôi có cho mời lão lão, sao không thấy lão lão đến. Hoa Đại cữu mẫu và Ngô Đại cữu mẫu cũng có tới. Hôm đó làm lễ lớn lắm, có mười hai vị đạo sĩ tụng kinh, tối tối mới xong.

Phan bà nói:

- Năm cùng tháng tận bận nhiều việc, hôm đó thằng con trai tôi lại vắng nhà, nhà không có ai nên không bỏ mà đi được.

Đoạn hỏi:

- À mà sao hôm nay không thấy Dương cô nương tới?

Như Ý đáp:

- Vậy thì lão lão không biết rồi, Dương cô nương bệnh mà mất từ hồi trong năm, các nương nương đều có tới lo dùm việc ma chay.

Phan bà nói:

- Tôi nghiệp, hèn gì hôm nay không thấy tới, Dương lão cũng bằng tuổi tôi đấy.

Như Ý nói:

- Có sẵn rượu ngon đây, lão lão dùng vài chung cho vui.

Đoạn quay lại bảo Nghênh Xuân:

- Em dọn bàn dọn rượu mời lão lão dùng.

Rượu dọn ra, Như Ý ngồi tiếp Phan bà. Phan bà nói:

- Lục nương quả là người nhân nghĩa. Mỗi lần tôi tới, Lục nương đều đối xử ân cần kính trọng, không hề xem tôi là người ngoài. Lần nào cũng mời ăn uống, tối đến lại cùng tôi trò chuyện tới khuya, lúc tôi về nhà lại tặng này tặng nọ, chẳng bao giờ để tôi về tay không. Người như thế mà trời không cho thọ. Chẳng giấu gì các thư thư, cái áo tôi đang mặc đây cũng là của Lục nương cho tôi ngày trước đó. Thật chẳng bù cho con gái ruột của tôi, chẳng bao giờ nó cho tôi được cái gì. Tôi không phải nói gì chứ, A di đà Phật, nó mà cho tôi được một đồng một chữ nào, cứ gọi là chặt đầu tôi đi. Đã thế, mỗi lần Lục nương cho tôi cái gì, nó lại còn bảo tôi là tham lam, thấy của người khác thì tối mắt lại mà nhận. Cũng như hôm nay đó, có chút ít tiền trả phu kiện mà nó cũng nhất định không chịu cho tôi, tôi hỏi hai ba lần, nó một mực bảo là không có. Về sau Tam nương phải bỏ tiền ra trả phu kiện cho tôi. Về tới phòng nó lại còn chửi mắng tôi một hồi, bảo là lần sau không có tiền trả tiền kiện thì đừng đến nữa. Lần này tôi về, sẽ không bao giờ tới đây nữa, tới làm gì với đứa con vô phúc đó. Thiên hạ nhiều người xấu, nhưng chắc chắn chẳng ai xấu như đứa con chết tử chết tiệt đó đâu. Chắc nay mai tôi chết nó cũng không thêm biết đến nữa. Tôi thường bảo nó là cha mày chết năm mày mới bảy tuổi, vậy mà tao chịu góa bụa nuôi mày, dạy mày vá may nấu nướng, lại cho đến trường nữ học của Từ tú tài học chữ, đến nay mày mới được thông minh lanh lợi như vậy, thế mà mày nỡ xử tệ với tao, không thêm ngó ngang đến tao. Con với cái thế đấy.

Như Ý bảo:

- Thì ra Ngũ nương lúc nhỏ có được đi học, hèn gì bây giờ giỏi chữ lắm.

Phan bà nói:

- Năm nó bảy tuổi tôi đã cho tới trường nữ học, được ba năm thì nó đọc hay viết giỏi mà thi từ ca phú gì cũng biết ít nhiều.

Đang nói chuyện thì nghe bên ngoài có tiếng gọi cổng, Như Ý hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Đoạn quay lại bảo Tú Xuân:

- Em chạy ra xem ai ở ngoài đó vậy.

Tú Xuân bước ra rồi trở vào bảo:

- Chị Xuân Mai tới.

Như Ý vội khoát tay bảo Phan bà:

Thôi lão lão đừng nói gì nữa, Xuân Mai nó sang đấy.

Phan bà bĩu môi:

- Tôi biết rồi, nó với đứa con bất hiếu của tôi là cùng một phe mà.

Như Ý mời Xuân Mai vào cùng ngồi nói chuyện uống rượu. Xuân Mai nói:

- Tôi sang bên này nói chuyện với lão lão cho vui.

Phan bà hỏi:

- Gia gia và nương nương người ngủ chưa?

Xuân Mai đáp:

- Tôi vừa hầu cho gia gia và nương nương ngủ xong thì sang đây, cũng có ít đồ ăn và một bình rượu để lão lão dùng.

Đoạn quay lại bảo Tú Xuân:

- Phiến thư thư sang bảo Thu Cúc nó đem qua đây cho tôi mời lão lão.

Tú Xuân bước ra, lát sau đem bình rượu Kim Hoa về. Thu Cúc bung một mâm đồ ăn theo sau. Như Ý bày rượu và đồ ăn lên bàn. Xuân Mai dặn Thu Cúc:

- Mày về phòng đi, gia gia hay nương nương có gọi thì sang đây kêu tao.

Thu Cúc quay ra. Mọi người tiếp tục ăn uống. Cá thịt đầy ăm ắp một bàn.

Tú Xuân ra đóng cổng rồi vào ngồi cùng mọi người. Xuân Mai rót rượu ra chung, hai tay nâng mời Phan bà và Như Ý, rồi gắp đồ ăn vào bát cho Nghênh Xuân và Tú Xuân, đoạn bảo Phan bà:

- Đây toàn là thức ăn ngon từ hậu phòng đem ra, lão lão dùng nhiều đi mới được.

Phan bà đáp:

- Cám ơn thư thư, cứ để tôi tự nhiên. Thật chẳng bao giờ con gái tôi nó dọn tiệc đãi tôi hoặc mời tôi được lấy một tiếng. Thư thư nếu biết thương cha thương mẹ, biết kính trọng người già thì đừng bắt chước con gái tôi, nó là đứa bất hiếu bất nhân, vô ơn vô nghĩa, là thứ oan gia của tôi mà thôi. Hề tôi khuyên bảo nó thì nó lại sùng sộ với tôi. Như hôm nay có thư thư biết đấy, thật nhục nhã cho tôi quá.

Xuân Mai đáp:

- Thôi lão lão cũng đừng chấp nhất. Lão lão biết một mà chẳng biết hai. Nương nương tôi tính tình coi vậy chứ tâm địa chẳng có gì, chẳng qua là hơi cứng cỏi, không chịu nhin người khác mà thôi. Nương nương tôi làm sao so được với Đại nương. Đại nương một tay nắm giữ tiền bạc, còn nương nương tôi làm gì có tiền. Người khác không biết, nhưng tôi biết rõ ràng như vậy. Cho nên lão lão đừng trách là nương nương tôi có tiền mà không cho lão lão. Gia gia tôi tuy lắm tiền nhiều của thật, nhưng nương nương tôi chẳng bao giờ thêm ngó tới. Cần tiêu pha mua sắm thứ gì thì nương nương thẳng thắn hỏi gia gia, không hề có chuyện giấu giếm tiền bạc làm của riêng bao giờ. Vậy mà lão lão trách là không phải. Không phải là tôi bênh nương nương tôi, nhưng cứ công bằng vô tư mà nói sự thật vậy đó.

Như Ý vờ nói:

- Xuân Mai đây nói phải, mẹ con ruột thịt, nếu Ngũ nương có tiền bạc thì chỉ cho lão lão chứ còn cho ai bây giờ. Cho nên lão lão cũng đừng phiền trách Ngũ nương.

Phan bà đáp:

- Tôi gần đất xa trời, sống nay chết mai, chẳng biết lúc nào, cho nên tôi cũng chẳng thêm giận hờn phiền trách nó làm gì.

Nói xong nâng chung mà uống. Xuân Mai thấy Phan bà uống rượu được, liền bảo Nghênh Xuân:

- Thư thư đem con súc sắc ra đây, mình búng súc sắc uống rượu cho vui.

Nghênh Xuân đem súc sắc ra, mọi người lần lượt gieo súc sắc, uống rượu vui vẻ. Lát sau thì bình rượu lớn đã cạn, người nào cũng có vẻ say. Nhưng Nghênh Xuân lại vào trong lấy ra một vò rượu nữa. Mọi người vẫn tiếp tục ăn uống. Khoảng canh hai thì Phan bà uống nhiều, vừa say vừa mệt, phải dựa vào gối mới ngồi nổi. Mọi người thấy vậy mới chịu đứng dậy, sửa soạn chõ ngủ.

Xuân Mai về tới phòng, thì thấy Thu Cúc đang ghé mắt áp tai vào khe cửa mà nhìn nghe chuyện bên trong của Tây Môn Khánh và Kim Liên. Thu Cúc say mê theo dõi đến nỗi Xuân Mai bước tới sau lưng cũng không hay biết. Xuân Mai giận quá, đánh Thu Cúc một bạt tai nẩy dom đóm mà mắng:

- Con chết dâm chết dịch, con dâm phụ voi giầy ngựa xé kia, mày nhìn cái gì?

Thu Cúc bị đánh đau nhưng không dám khóc, chỉ áp ứng:

- Dâu có, tôi có nhìn cái gì đâu. Sao thư thư lại đánh tôi?

Kim Liên từ trong hỏi vọng ra:

- Chuyện gì vậy?

Xuân Mai đáp lớn:

- Thưa không có gì, tôi bảo Thu Cúc ra đóng cổng, nó không chịu ra nên tôi mắng nó mấy câu mà thôi.

Thu Cúc lầu bầu ra đóng cổng. Xuân Mai lên giường ngủ.

Hôm sau, đám đàn bà như vợ của các quản lý Phó, Cam, Bôn Tú, Thôi Bản, Đoạn Lục Thư, Trịnh Tam Thư, và Ngô nhị cữu mẫu đều có mặt.

Lát sau thì Ngô Đại cữu và Bá Tước đến, cùng Tây Môn Khánh cưỡi ngựa, có quân hầu dẹp đường tới nhà Hà Thiên hộ dự tiệc. Chu Thủ bị cũng tới. Tiệc gồm đủ các quan trong phủ huyện, canh tiệc có bốn ca nữ đàn hát. Tối hôm đó Tây Môn Khánh mới về nhà, nhưng ngủ tại phòng Bình Nhi với Như Ý.

Hôm sau, Tây Môn Khánh sai gia nhân đem thiệp tới mời các phu nhân vợ các quan, ngày mười hai tới dự tiệc thưởng trăng. Nguyệt nương bảo chồng:

- Mình cũng phải mời Mạnh đại di và đại di của tôi, kéo sau này hai người đó trách là mời đủ mọi người mà không mời họ

Tây Môn Khánh nói:

- Cũng may là nàng nhắc sớm chứ không thì quên băng đi mất.

Đoạn bảo Kính Tế viết thiệp rồi sai Cẩm Đồng đi.

Kim Liên ngồi trong phòng suy nghĩ một hồi, rồi lên thượng phòng giục mẹ về nhà. Nguyệt nương bảo:

- Lão lão việc gì phải vội về như vậy, xin ở lại chơi một hai ngày nữa.

Kim Liên nói:

- Nhà không có ai, xin Đại nương để mẫu thân tôi về trông coi nhà cửa.

Nguyệt nương vội sai a hoàn lấy một cái quả lớn ra xếp đồ ăn và bánh trái tặng Phan bà, lại biểu thêm một tiền để trả tiền kiệu rồi tiễn về.

Kim Liên quay lại nói với Kiều Nhi:

- Hôm nay và mấy ngày nữa, nhà này toàn là khách giàu có sang trọng tới, không để bà lão về thì còn giữ lại làm gì. Bà lão nghèo nàn, áo quần chẳng có, xóc xa xóc xếch cứ như con mụ vú già, thật bực cả mình.

Kiều Nhi không nói gì. Nguyệt nương hơi khó chịu nhưng cũng im lặng.

Tây Môn Khánh gọi Đại An vào, sai cầm hai tấm thiệp tới mời Lâm thái thái và vợ Vương Tam tại phủ Vương Chiêu Tuyên. Lại sai gọi bốn ca nữ Quế Nhi, Ngân Nhi, Ái Nguyệt và Hồng Tứ cùng các ca công Lý Minh, Ngô Huệ và Trịnh Xuân.

Cũng hôm đó, Bôn Tứ từ Đông Kinh về tới. Sau khi ghé nhà tắm rửa, ăn mặc sạch sẽ, khăn áo chỉnh tề. Bôn Tứ tới đại sảnh lạy chào chủ và đưa thư của Hạ Chỉ huy. Tây Môn Khánh hỏi:

- Sao bây giờ người mới về?

Bôn Tứ cho biết là bị cầm hàn ở kinh, đoạn nói tiếp:

- Cho nên mãi tới mồng hai tết tôi mới lên đường trở về được. Hạ Chỉ huy dặn đi dặn lại là thưa với gia gia rằng rất cảm ơn về sự giúp đỡ của gia gia.

Tây Môn Khánh lại trao chìa khóa cửa tiệm tơ lụa cho Bôn Tứ. Lại mở thêm một tiệm tơ lụa khác để cho Ngô Nhi cứu trông nom. Trao chìa khóa xong. Tây Môn Khánh dặn:

- Hôm nào thuyền hàng ở Tùng Giang về thì chứa hàng tại tiệm ở đường Sư Tử, người cùng với Lai Bảo đứng bán. Người cùng gọi thợ, làm dàn pháo bông tại sân, để tới mười hai này người dốt cho khách xem.

Lát sau, Ứng Bá Tước dẫn Lý Tam tới. Tây Môn Khánh mời hai người uống trà nói chuyện. Bá Tước mở lời:

- Lý Tam đây có chuyện buôn bán muốn thưa với đại ca, chẳng biết đại ca có chịu không.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Buôn bán gì vậy?

Lý Tam nói:

- Ở kinh vừa sức văn thư đi mười ba tỉnh, nói là mỗi tỉnh bỏ ra hai vạn lạng bạc để mua những đồ cổ khí. Phủ Đông Bình mình đây lớn, nên cũng xuất ra hai vạn lạng. Hiện Trương Nhị ở gần huyện đường muốn đứng ra lãnh làm các đồ cổ ngoạn đồ để nhận một vạn lạng. Hiện hãy còn một vạn lạng nữa lưu tại phủ Tuần án. Nay tôi bàn với nhị gia đây, thưa với lão gia là một bên là lão gia, cùng với tôi, Hoàng Tứ và một hai người nữa hùn vốn với Trương Nhị, đứng ra nhận làm, tiền lời thì chia đôi. Vụ này lợi lớn trông thấy, chẳng hay tôn ý thế nào?

Tây Môn Khánh hỏi:

- Đồ cổ ngoạn, nhưng là những đồ gì?

Lý Tam đáp:

- Nếu vậy thì lão gia chưa biết, hiện ở kinh, trong hoàng thành mới dựng thêm hai khu gọi là Thọ Nhạc, gồm rất nhiều đền đài điện các, lại xây thêm Thanh Bảo lục cung, Tuyên Thần điện và một ngôi các làm chỗ trang điểm cho An phi nương nương, cần rất nhiều tới các đồ để bày biện như đỉnh, lu, mâm, bình phong, bàn ghế, tràng kỷ, nhưng phải là thứ thật quý và thật tinh xảo.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì tôi chẳng cần phải hùn hạp với ai, tôi lo một mình việc này cũng được, tôi dám bỏ tiền ra mà.

Lý Tam nói:

- Nếu lão gia đứng ra lo một mình lại càng tốt, lão gia có

cần gì thì đã có chúng tôi và nhị gia đây. Chúng tôi và nhị gia đâu phải người ngoài.

Tây Môn Khánh lại hỏi.

- Văn thư đó hiện ở đâu?

Lý Tam đáp:

- Hiện ở phủ Tuần án, chưa có công bố.

Tây Môn Khánh bảo:

- Được rồi, để tôi viết phong thư và soạn ít lễ, nhờ Tống Ngự sử là được.

Lý Tam nói:

- Xin lão gia đừng chậm trễ, thời buổi bây giờ nhanh chân nhanh tay mới kiếm ăn được, tôi e rằng có thể người khác sẽ đứng ra tranh mất.

Tây Môn Khánh cười:

- Không lo, ngoài Tống Ngự sử thì Tri huyện hay Phủ doãn cũng là chỗ quen biết, tôi không làm thì thôi, chứ không ai tranh được hết.

Nói xong giữ hai người ở lại ăn cơm uống rượu. Lại nói:

- Hôm nay tôi viết thư, ngày mai sẽ sai người đem đi.

Lý Tam nói:

- Nhưng còn chuyện này, là Tống công hiện không có ở đây, nghe nói là đã tới Duyện Châu tra xét công việc rồi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì ngày mai Lý ca theo người của tôi tới Duyện Châu.

Lý Tam nói:

- Như vậy vừa đi vừa về cũng năm sáu ngày, nhưng không sao, để tôi cùng đi cũng được. Lão gia cứ viết thư, sai ai đi thì bảo người đó đêm nay tới nghỉ tại nhà tôi, sáng mai đi cho sớm.

Tây Môn Khánh bảo:

- Các gia nhân của tôi thì Tống công không nhớ mặt, ngày thường Tống công tỏ ra quý mến Xuân Hồng, để tôi bảo Xuân Hồng và Lai Tước cùng đi.

Nói xong gọi hai gia nhân tới, bảo đêm nay ngủ tại nhà Lý Tam để mai cùng đi.

Bá Tước nói:

- Đại ca làm việc mau mắn như vậy mới được, mình chậm một chút là lỡ việc ngay.

Cơm rượu dọn ra, hai người ăn uống no nê rồi cáo từ.

Tây Môn Khánh gọi Kinh Tế, sai viết thư, rồi lấy ra mười lạng vàng lá, đưa thư và vàng cho Xuân Hồng và Lai Tước rồi dặn:

- Đi đường nên cẩn thận, gặp Tống công thì xin mượn bản văn thư đó, nếu văn thư đã chuyển lên phủ rồi thì nói với Tống công lấy về giùm cho, rồi nhớ về cho sớm.

Lai Tước nói:

- Xin gia gia yên tâm, chúng tôi hiểu rồi. Tôi cũng từng hầu hạ Từ Tham nghị ở Duyện Châu, cũng biết đường đi nước bước.

Nói xong cùng Xuân Hồng nhận thư và vàng, tới nhà Lý Tam ngủ.

Hôm sau, ngày mười một, Xuân Hồng, Lai Tước và Lý Tam từ canh năm đã lên đường đi Duyện Châu.

Ngày mười hai, Tây Môn Khánh ở nhà lo tiệc thưởng dâng, khoản đãi phu nhân các quan và đám thân thích đàn bà. Cũng mời Ngô Đại cữu, Ứng Bá Tước, Tạ Hy Đại và Thường Tri Tiết tới uống rượu xem đèn với mình.

Đoàn hát tại phủ Vương Hoang thân đã dọn đồ đạc tới từ sớm.

Chu Thủ bị phu nhân bị đau mắt, không tới được, có sai gia nhân tới báo. Kinh Thống chế phu nhân, Trương Đoàn luyện phu nhân, Vân Chỉ huy phu nhân, Kiều Đại nương, mẹ Thôi Bản, Ngô Đại di, Mạnh Đại di tới trước. Chỉ còn thiếu Ha Thiên hộ phu nhân, Lâm thái thái và vợ Vương Tam. Tây Môn Khánh vội sai Đại An, Cầm Đồng và mấy quán hầu đi mời một lần nữa. Lại sai cả Văn tẩu tới giục Lâm thái thái và vợ Vương Tam.

Tối trưa mới thấy Lâm thái thái ngồi đại kiệu tới. Thì lễ xong, Tây Môn Khánh hỏi:

- Vương Tam nương sao không thấy tới?

Lâm thái thái đáp:

- Tiện nam vắng nhà, nhà không có ai, nó phải ở nhà coi nhà.

Lát sau thì Hà Thiên hộ phu nhân ngồi trên cỗ đại kiệu bốn người khiêng, gia nhân a hoàn ngồi hàng chục kiệu nhỏ đi theo. Đoàn kiệu tiến vào sân, Hà Thiên hộ phu nhân xuống kiệu. Trong này dàn nhạc thổi lên chào mừng. Nguyệt nương và đám tiểu nương bước ra nghênh tiếp vào thượng phòng. Hà Thiên hộ phu nhân xin mời Tây Môn Khánh vào để bái kiến. Bái kiến xong, Tây Môn Khánh vào hoa viên. Nguyệt nương mời khách ra đại sảnh nhập tiệc. Mọi người phân ngôi thứ mà ngồi.

Bữa tiệc bắt đầu. Đoàn hát diễn tích "Tiểu Thiên Hương bán dạ triều nguyên". Sau đó bốn ca nữ đàn hát.

Trong khi đó, tại nhà khách trong hoa viên, Tây Môn Khánh cùng anh vợ và bạn bè nhập tiệc, có ba ca công đàn hát.

Tối tối, tiệc lại được dọn ra. Gia nhân đốt đèn hoa khắp nơi.

Tại nhà khách trong hoa viên, mọi người tiếp tục ăn uống thì Tây Môn Khánh ngủ gà ngủ gật. Bá Tước cười hỏi:

- Bộ hôm nay đại ca không vui hay sao mà buồn ngủ vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Cả đêm hôm qua không hiểu sao mất ngủ nên hôm nay buồn ngủ quá.

Lát sau thì đám ca công vào đàn hát trên đại sảnh, bốn ca nữ vào đàn hát trong nhà khách hoa viên. Bá Tước bảo Ái Nguyệt và Hồng Tứ đàn hát, còn Quế Thư và Ngân Thư chước rượu.

Tiệc đang vui thì Đại An vào ghé tai chủ nói nhỏ:

- Lâm thái thái và Hà phu nhân ra về.

Tây Môn Khánh bèn bước ra lên nhìn hai người đó lên kiệu. Hà phu nhân đã thay áo đại hồng kim tuyến. Lâm thái thái thì thay áo đoạn bạch, đeo kiềng vàng vòng ngọc.

Nguyệt nương và đám tiểu thiếp tiễn ra tới cổng mới quay vào...

HỒI 80

ĐỨA CON TRAI KHÔNG BIẾT MẶT CHA

Sau khi nhìn lên Lâm thái thái và Hà phu nhân, Tây Môn Khánh trở lại nhà khách hoa viên, uống rượu nghe hát cùng Ngô Đại cữu, Ứng Bá Tước và Thường Trĩ Tiết, Tạ Hy Đại.

Trên đại sảnh, đám khách đàn bà tiếp tục ăn uống một lúc nữa rồi ra sân xem Bôn Tứ đốt pháo bông, sau đó ra về.

Kính Tế sai khoản đãi đoàn hát ăn uống, sau đó thưởng hai lạng bạc rồi cho về, còn ba ca công thì trở vào nhà khách hoa viên, cùng bốn ca nữ thay nhau đàn hát. Bá Tước hỏi:

- Ngày mai là sinh nhật Hoa Đại cữu, chẳng hay đại ca đã cho đem lễ tới chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Sáng sớm nay tôi đã sai đem tới rồi.

Đại An đứng sau nói:

- Hồi trưa Hoa Đại cữu cũng sai Lai Định tới đưa thiệp mời.

Bá Tước lại hỏi:

- Ngày mai đại ca có đi không để tôi tới cùng đi với.

Tây Môn Khánh đáp:

- Cũng chưa chắc, để ngày mai coi đã, nhị ca cứ đi trước đi.

Lát sau bốn ca nữ kéo nhau vào hậu phòng. Các ca công vẫn tiếp tục đàn hát, nhưng Tây Môn Khánh lại dựa vào ghế mà ngủ. Ngô Khải nói:

- Suốt mấy hôm nay dưỡng lo việc mệt nhọc, hôm nay cũng nên đi nghỉ sớm, để chúng tôi về...